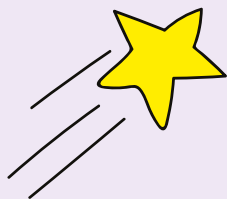

KLÁRA

Autorka textu

Maša Hilčišin

Ilustrace

Adéla Č. - Jana Š. - Stella R. - Dennis B. -
Péťa Š. - Janča Š. - Sabina R.H. - Lukáš Š. -
Tereza B. - Patrik B. - Niky O.

★ KLÁRA ★

ISBN: 978-80-908112-3-2

Grafická úprava: Yasmin Ibrahim
Tisk: Carter Reproplus s.r.o

V naší zahradě roste krásný fialový rozmarýn. Pod keřem je dřevěná lavička. To je moje oblíbené místo. Ráda si tady hraju s plyšovými hračkami, panenkami, kostkami, stavím domečky, pokojíčky a hrady z kostek. To jsou schovky pro mé hračky a panenky.

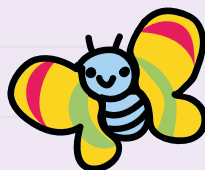

Jmenuju se Klára, ale všichni mi říkají Klárka. Je mi osm let. Bydlím s tetou. Jmenuje se Ada. Teta pracuje v nemocnici jako zdravotní sestra. Někdy mi vypráví příběhy o lidech, které tam potkává, a jak se s nimi spřátelila. Pomáhala jim, když byli nemocní nebo po operaci. Teta Ada má hodně kamarádů.

Mám moc ráda, když jsme s tetou spolu doma. Připravujeme si něco dobrého k večeři a koukáme na pohádky. Obvykle pomáhám s mytím salátu, vybírám a krájím zeleninu nebo míchám těsto. Po večeři se společně díváme na mé oblíbené pohádky o houbové dívce, která žije hluboko v lese v malém dřevěném domku a má spoustu lesních přátel.

Před spaním mi teta vypráví příběhy na dobrou noc. Jsou o lidech a zvířátkách a jejich dobrodružstvích. Ráda také poslouchám příběh o tom, jak jsem se k tetě dostala, a co se dělo před tím, než jsem u ní začala bydlet. Ten příběh je trochu smutný a taky strašidelný, ale pokaždé dobře dopadne, protože jsem u tety a nemusím se ničeho bát. Někdy se stane, že nemůžu usnout. Teta mi donese kakao a zůstane u mě. Zpívá mi písničku na dobrou noc a hladí mě po vlasech tak dlouho, dokud neusnu.

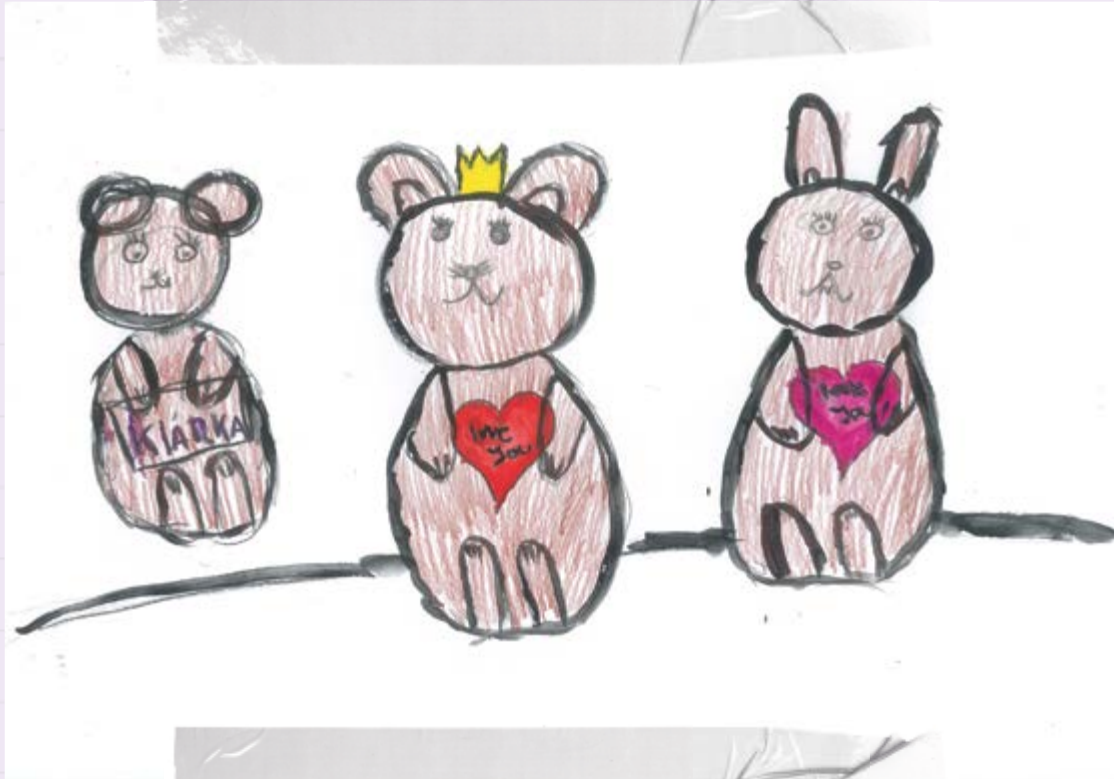
Do města, ve kterém teď žijeme, jsme se přestěhovaly před dvěma týdny. Teta říkala, že tady dostaneme byt, za který budeme platit méně než za ten minulý, a budeme blízko přírodě.

Moje škola je kousek od našeho domu. Když jdu do školy, musím přejít silnici, projít kolem hřiště a cukrárny. Nejraději mám hudebku, protože ráda zpívám, a taky čtení a psaní. Každý den si píšu deník. Píšu své kamarádce vile Amálce.

Chodím do druhé třídy. V prvouce se učíme o světě, lidech, přírodě, stromech, rostlinách, ročních obdobích a mnoha dalších věcech z našeho okolí. Dnes jsme se učili o rodině a rodokmenech. Všichni ve třídě museli jmenovat rodiče, prarodiče, bratrance, sestřenice a další členy rodiny.

Když jsem byla na radě, řekla jsem, že bydlím s tetou Adou. Moje učitelka se mě zeptala, jestli mohu o své tetě něco říct. Řekla jsem, že moje teta zachraňuje životy lidí v nemocnici. Také jsem vyprávěla příběhy o cestování, o městech, jezerech a horách, které jsme společně navštívily.

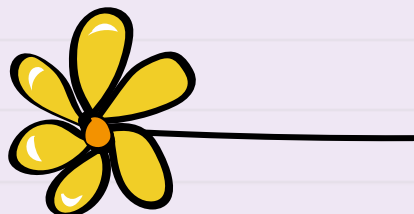

Po hodině ke mně přišly dvě spolužačky a zeptaly se: „Kde jsou tvoji rodiče?“ Řekla jsem, že jsem své rodiče nikdy neviděla, od malička bydlím s tetou, a že jsem byla miminko, když si mne odnesla z kojeneckého ústavu. „Proč tě tam rodiče nechali?“ Odpověděla jsem, že se o mne nemohli starat.

Divky si pak něco šeptaly, dívaly se při tom na mě a já jsem nevěděla, co se děje.

Cítala jsem, jak se mi potí dlaně. Nevěděla jsem, co se děje, nerozuměla jsem tomu. Vzala jsem tašku a utíkala jsem domů. Plakala jsem tolik, že jsem neviděla na cestu, nechtěla jsem nikoho potkat, chtěla jsem se rychle někde schovat. Teta byla doma. Vzala mne do náruče. S pláčem jsem jí vyprávěla, co se stalo ve škole.

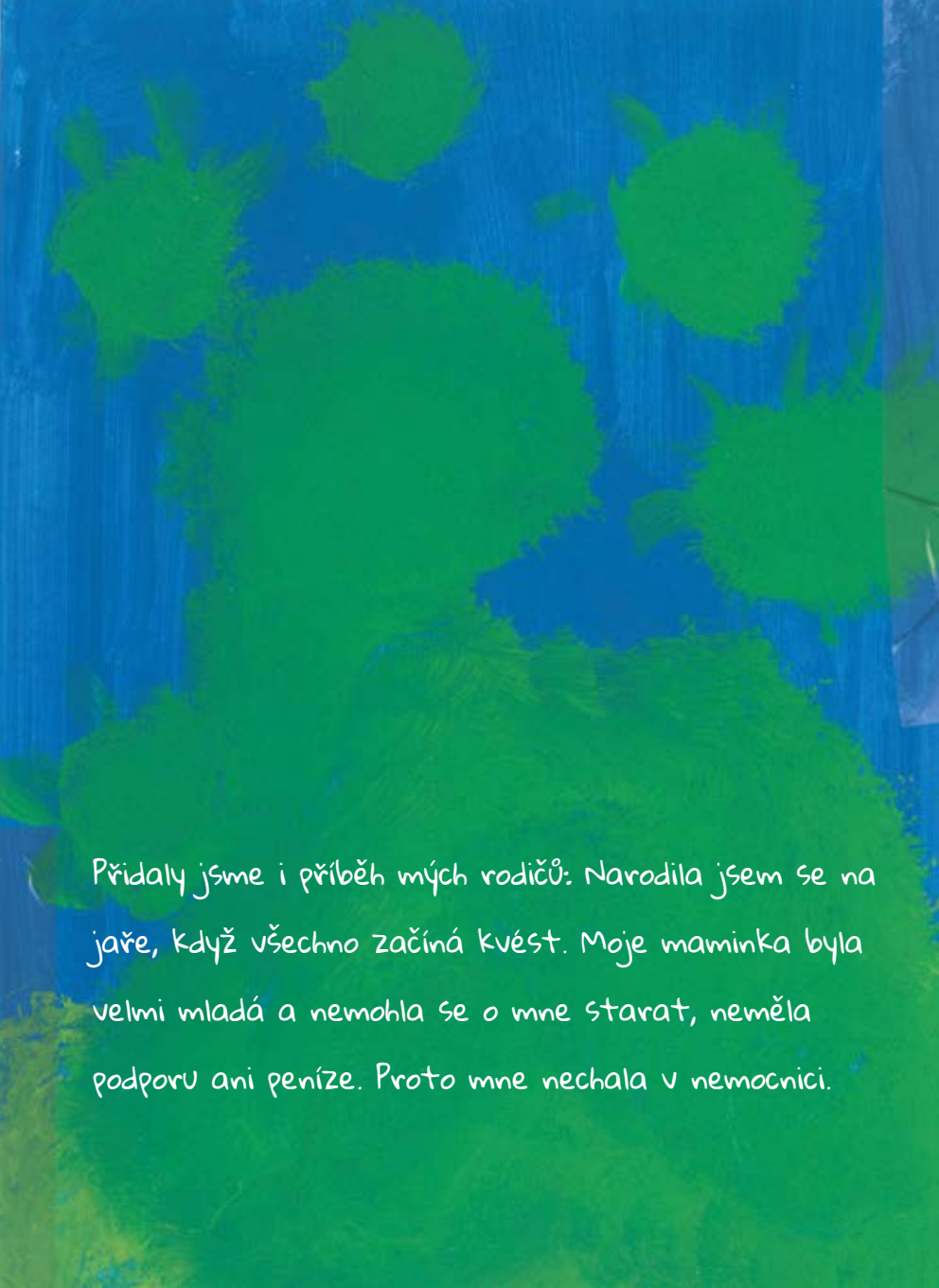
"Ty moje drahá, krásná holčičko. Zítra si vezmu volno, půjdu s tebou do školy a promluvíím s paní učitelkou. Tvoji spolužáci se možná poprvé setkali s takovým příběhem. Jsi pro mne velmi důležitá, jsi moje zlatíčko."

Následujícího dne šla teta se mnou do školy. Mluvila s mojí paní učitelkou. Ta pak řekla: „Je mi moc líto, co se stalo.“ Chvilí přemýšlela a dodala: „Mám nápad. Nechcete pro naši třídu připravit povídání o pěstounské rodině?“ Moje teta odpověděla, že to ráda udělá.

Byla jsem nadšená. Doma jsme s tetou připravily povídání o mém životě a naší malé rodině. Do prezentace jsme vložily mnoho fotografií a také obrázky, které jsem nakreslila.

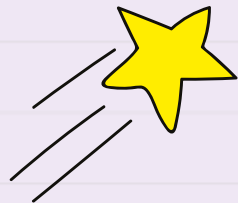
Přidaly jsme i příběh mých rodičů: Narodila jsem se na jaře, když všechno začíná kvést. Moje maminka byla velmi mladá a nemohla se o mne starat, neměla podporu ani peníze. Proto mne nechala v nemocnici.

Brzy potom maminka onemocněla a musela jít do nemocnice, kde zemřela. Víím, že jsem jí moc podobná, protože mi teta ukazovala její fotky. Mám mámin obličej i její úsměv. Když jsem se narodila, odešel můj tatínek do ciziny a už jsem o něm nikdy neslyšela. Když mi byl jeden rok, přišla si pro mne do ústavu moje teta a začala se o mě starat.

Před prezentací jsem byla nervózní. "Co když se nám děti ve třídě začnou smát?" Teta mne objala: "Milá Klárko, chápu, že se teď cítíš nepříjemně. Děti se možná budou smát. Ti, kteří se smějí jiným lidem, to často dělají proto, že se bojí neznáma nebo těch, co jsou jiní."

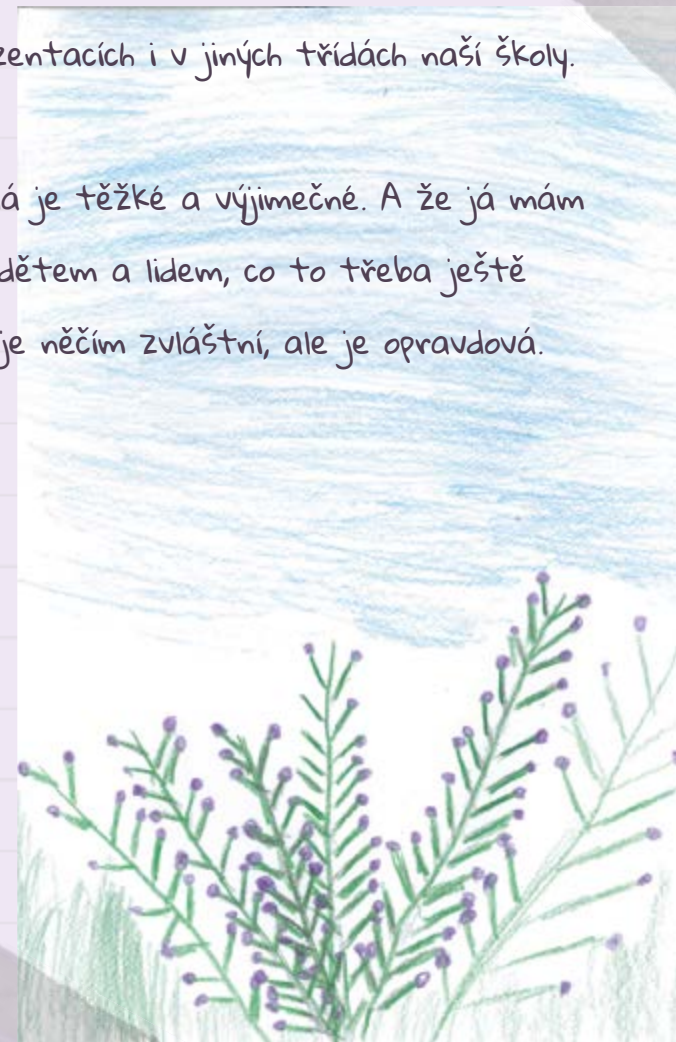

Moje teta pak mluvila o tom, co je to rodina, že existují různé druhy rodin, nejčastěji s dvěma rodiči nebo s jedním rodičem, také bez biologického rodiče jako naše rodina. Vysvětlila mým spolužákům, co je pěstounská rodina, jak se o sebe staráme a máme se moc rády. Dívala jsem se na děti ve třídě, jak tetu poslouchají. Jakmile skončila, zazněl velký potlesk. Srdce mi bilo úlevou a štěstím.

Moje teta pokračovala v prezentacích i v jiných třídách naší školy.

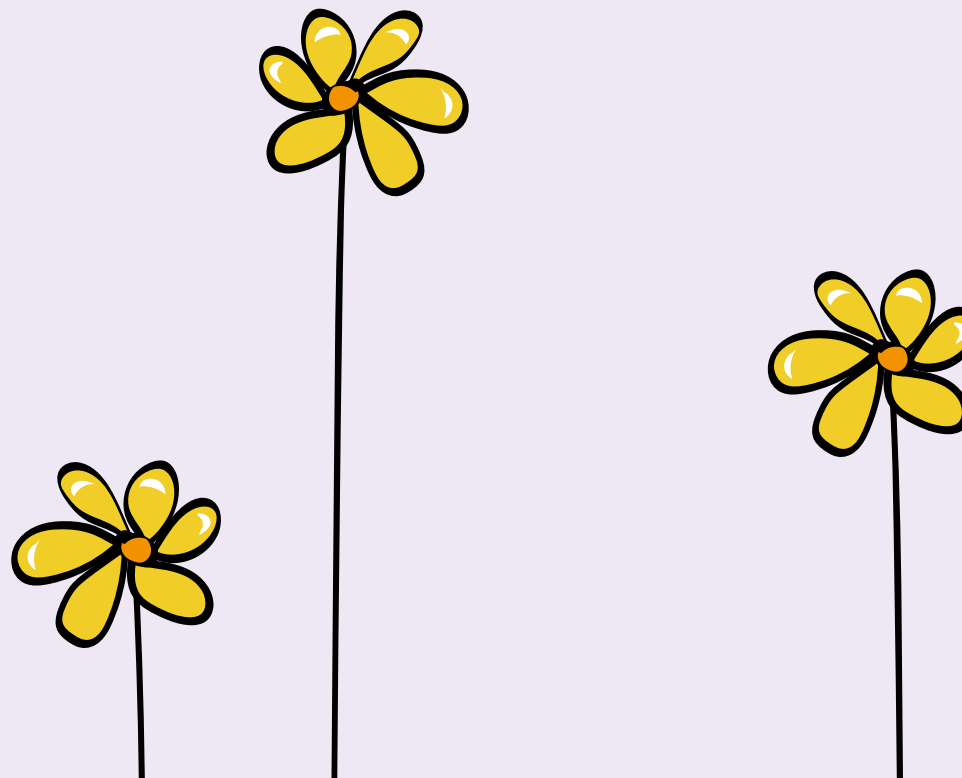
Naučila jsem se, že být odlišná je těžké a výjimečné. A že já mám příběh, který můžu vyprávět dětem a lidem, co to třeba ještě neznají. O naší rodině, která je něčím zvláštní, ale je opravdová.

KLÁRA

Vydalo Sdružení pěstounských rodin z.s. v roce 2022 za
finanční podpory MPSV, dotační program Rodina

www.pestouni.cz
www.masahilcisin.com/work

Věnování

Všem dětem, které našly své cesty do rodin a všem pěstounským rodinám, které otevřely své dveře těm, kdo to potřebují. Knihu věnujeme také odborníkům (učitelům, lékařům, sociálním pracovníkům), kteří umějí naslouchat příběhům jiných a být oporou.

